

Epistola întâi către Timotei – Stanley Bruce Anstey

Capitolul 4

Exercitarea darului în casa lui Dumnezeu

Până în acest punct al scrisorii, Pavel a abordat subiectul comportamentului corect în casa lui Dumnezeu în domeniul *preoției* și al *slujbei*. Acum, el trece mai departe pentru a da câteva principii călăuzitoare pentru cei care lucrează într-un al treilea domeniu în casa lui Dumnezeu: domeniul *darului*.

Când vorbim despre exercitarea unui dar spiritual, ne referim aici în primul rând la slujirea publică a Cuvântului lui Dumnezeu prin predicare, învățătură și îndemnare. O multitudine de daruri, pe care Hristos le-a dat mădularelor trupului Său, nu sunt pentru slujirea publică a Cuvântului și, prin urmare, nu sunt tratate în acest capitol. Să ne amintim, de asemenea, că slujirea adevărului Cuvântului lui Dumnezeu nu se limitează la cei care sunt în slujire cu normă întreagă, ci la toți cei care predică și învață Cuvântul lui Dumnezeu în mod public.

Așadar, în acest capitol este vorba de lucrătorul în casa lui Dumnezeu. În concordanță cu tema scrisorii, Pavel îi prezintă lui Timotei conduita corectă a celor care vor să slujească Domnului în acest domeniu.

O înțelegere a vremurilor

Versetul 1

1 Timotei 4.1: Dar Duhul spune lămurit că, în timpurile din urmă, unii se vor depărta de credință, luând aminte la duhuri amăgitoare și la învățături ale demonilor, ...

Dacă slujitorul Domnului vrea să fie eficient în slujirea sa, el trebuie mai întâi să înțeleagă vremurile în care trăim. Cuvintele „dar Duhul spune lămurit” arată cât de important este acest lucru. De aceea, Pavel începe cu acest punct. Trebuie să știm unde ne aflăm în istoria mărturiei creștine pentru a putea sluji Domnului în mod corespunzător în timpul nostru. Ar trebui să fie clar pentru toți că nu trăim în vremuri apostolice, nici în zile de mare trezire spirituală. Mai degrabă, ne aflăm la sfârșitul istoriei Bisericii de pe pământ - într-o vreme în care există multă abatere, confuzie și indiferență față de cerințele lui Hristos în creștinătate. Din păcate, o mare parte din ceea ce trece drept creștinism astăzi se aseamănă foarte puțin cu ceea ce citim în Scriptură.

Curentul de apostazie

Această abatere de la rânduiala lui Dumnezeu în casa lui Dumnezeu este rezultatul apostaziei de la credință. Apostazia este abandonarea publică a adevărilor centrale ale credinței, care au fost susținute și mărturisite cândva. Numai un creștin cu numele, care se declară creștin, va „cădea” de la credință în acest fel (Evrei 6.6; 2 Tesaloniceni 2.3). Însă și credincioșii adevărați pot fi prinși în curentul apostaziei și pot abandona anumite principii și practici biblice. Ei pot aluneca și „cădea din har” (Galateni 5.4) și își pot abandona statornicia în Domnul (2 Petru 3.17), dar nu cad (2 Tesaloniceni 2.3: „apostazie = lepădare de credință”; Evrei 6.6: „cădere”). Deci, ei pot „cădea (se pot împiedica)”, dar „nu cad”.

Apostazia în creștinătate a început foarte devreme în istoria Bisericii și a luat amploare în mod constant. Ea va atinge punctul culminant după răpirea Bisericii în cer, prin descoperirea lui Antihrist („omul păcatului”), care va seduce creștinătatea într-o apostazie totală de la Hristos (2 Tesaloniceni 2.3). O progresie a acestei tendințe descendente spre sfârșit poate fi urmărită în epistole în următoarele expresii:

- „În timpurile din urmă” (1 Timotei 4.1): unii din creștinătate se îndepărtează de credință.
- „În zilele din urmă” (2 Timotei 3.1; 2 Petru 3.3): masa creștinătății urmează.
- „La sfârșitul timpului” (Iuda 18): Apostazia devine din ce în ce mai clară și mai evidentă.
- „Ceasul din urmă” (1 Ioan 2.18): Apostazia este atât de profundă încât fiecare doctrină creștină ortodoxă, învățată de apostoli, este abandonată.

Pavel nu pierde timpul să-i spună lui Timotei în detaliu despre această tendință descendentă a mărturisirii creștine. El spune doar: „Dar Duhul spune lămurit că, în timpurile din urmă, unii se vor depărta de credință”. Această cădere de la adevăr este rezultatul faptului că oamenii (simpli mărturisitori fără o viață evlavioasă) care sunt în legătură cu mărturia exterioară a creștinismului devin răzvrățiți și apoi îi conduc și pe alții pe aceeași cale. Ceea ce a început cu „unii” răzvrățiți (1 Timotei 1.3; 4.1; 2 Timotei 2.18) s-a extins la „mulți” (2 Petru 2.2), până când „toți” (în anumite regiuni) se vor îndepărta (2 Timotei 1.15).

Duhuri înșelătoare și învățături ale demonilor.

Apostazia implică nu numai *abandonarea* adevărului, ci și *acceptarea* rătăcirii. Așa că Pavel continuă să spună: „... luând aminte la duhuri amăgitoare și la învățături ale demonilor.” Acest lucru arată că nu există un vid în lucrurile lui Dumnezeu; dacă adevărul nu ne umple inima, alte lucruri vor umple acest vid. În acest caz, este vorba de învățăturile demonilor. Să se observe cum începe: mai întâi ei „iau aminte” la aceste erori (1 Timotei 4.1) și apoi le iese din gură „prin fățarnicia mincinoșilor” (1 Timotei 4.2). Acest lucru arată că doctrinele rele, păstrate în mintea cuiva, devin în cele din urmă doctrine rele predicate. Este diferența dintre lepra spirituală „pe cap” și lepra spirituală „pe barbă”. Este semnificativ faptul că este menționat mai întâi pe cap și apoi pe barbă (Leviticul 13.29).

Aceste doctrine, predate ca învățătură de demoni, sunt rostite prin reprezentanți omenești. „Duhurile amăgitoare” influențează mintea oamenilor și îi aduc la idei stricate și deviate. Acești oameni le formulează apoi într-un sistem de doctrină și le prezintă publicului lor neștiutor, care le înghite. Astfel, apostazia își face loc în creștinătate, până când totul va fi fermentat de rătăcirii (Matei 13.33). Faptul că în casa lui Dumnezeu se găsesc demoni care influențează mintea oamenilor este destul de înspăimântător, dar un astfel de lucru nu face decât să dovedească mărimea stricăciunii.

În mod semnificativ, atunci când în Scriptură se vorbește despre doctrine false, acestea sunt de obicei la plural („învățături”). În schimb, adevărul este la singular („învățătura”: 1 Timotei 4.6,13,16; 5.17; 6.3 etc.). Acest lucru arată: învățăturile rele rareori călătoresc singure; ele au însoțitori. O învățătură rea va genera alta, până când va deveni un sistem erori pus la punct în toate amănuntele. Adică, dacă înțelegem greșit un aspect al adevărului, acesta va afecta o altă parte a înțelegerii noastre și rătăcirea va fi întărită. Adevărul, dimpotrivă, este menționat la singular, deoarece este menit să fie înțeles ca un întreg armonios, care se îmbină unul cu celălalt. De aceea, trebuie să interpretăm fiecare pasaj din Scriptură în lumina tuturor celorlalte pasaje din Scriptură.

Versetul 2

1 Timotei 4.2: ... prin fățarnicia mincinoșilor, însemnați cu fierul roșu în propria lor conștiință ....

Pavel vorbește despre „fățarnicia mincinoșilor”. Acest lucru ne arată că cei care propagă un sistem al rătăcirii, de obicei nu practică ceea ce învață. El adaugă: „... însemnați cu fierul roșu în propria lor conștiință. Acest lucru înseamnă că au ajuns la acest sfârșit nu fără să fie avertizați. Duhul lui Dumnezeu va ridica întotdeauna o voce împotriva popoului de învățături rele, pe măsură ce acestea apar, iar unii din poporul lui Dumnezeu se vor întoarce împotriva lor. Dar când astfel de avertismente sunt respinse, conștiința se împietrește.

Versetele 3-5

1 Timotei 4.3-5: [ei] ... oprind căsătoria, poruncind abținerea de la mâncăruri, pe care Dumnezeu le-a creat spre a fi primite cu mulțumire de cei credincioși și care cunosc adevărul. Pentru că orice creatură a lui Dumnezeu este bună și nimic nu este de aruncat, fiind primit cu mulțumire, pentru că este sfințit prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune.

Pavel nu detaliază doctrinele false, dar subliniază faptul că acestea îi determină pe oameni să nege cerințele Dumnezeului mântuitor și creator. El nu voia ca Timotei să-și piardă timpul încercând să afle detaliile acestor doctrine false, ci să contracareze aceste lucruri false prin învățarea adevărului (1 Timotei 4.6). Acest lucru este instructiv pentru noi, pentru că unii cred că trebuie să ne adâncim în diferitele erori ale creștinătății, pentru a le putea respinge. Dar acest lucru nu este înțelept. Există pericolul de a ne lăsa prinși în aceste erori (Deuteronomul 12.29-32). Preocuparea cu o rătăcire poate să conducă o persoană în rătăcire.

Aparența unei super-sfințenii

Există o trăsătură, adesea asociată cu aceste sisteme doctrinare false - ei adaugă principii ascetice, pentru a da sistemului o aparență de supra-sfințenie. Ascetismul este negarea anumitor lucruri naturale, pe care Dumnezeu le-a dat omului prin har, într-un efort de a atinge o presupusă sfințenie mai înaltă. Este o încercare de a supune carnea, luptând împotriva ei, dar ascetismul nu oferă niciodată ceea ce promite. Adesea duce la o izbucnire a cărnii în moduri mai rele decât oricând înainte; el nu este calea lui Dumnezeu spre sfințenie. Oamenii „fără răutate (naivi)”, care au puțină înțelegere în lucrurile divine, sunt adesea impresionați de aparenta super-sfințenie și se lasă atrași în aceste doctrine și practici rele, crezând că vor avea o experiență mai înaltă cu Dumnezeu (Romani 16.18).

După cum constată Pavel, aceste restricții se referă de obicei la domeniul căsătoriei și al hranei, pe care „Dumnezeu le-a creat spre a fi primite cu mulțumire”. Sistemul romano-catolic, de exemplu, le-a interzis pe amândouă adeptilor săi, impunând clerului și călugărițelor abținerea de la carne vinerea și celibatul. Însă, a interzice aceste lucruri date de Dumnezeu înseamnă a refuza dreptul Dumnezeului Creator de a acorda acest har creaturilor Sale.

În timp ce evlavia falsă refuză oamenilor lucrurile naturale, adevărata evlavie se folosește de darurile harului, pe care Dumnezeu le-a oferit pe calea credinței, știind că aceste lucruri sunt „sfințite prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune”. Acest lucru nu înseamnă că rugăciunile noastre de dinaintea meselor „binecuvântează” în mod misterios mâncarea pe care urmează să o consumăm, ci că aceste daruri ale harului din creație sunt puse deoparte de Dumnezeu în „Cuvântul” Său (acesta este sensul sfințirii) pentru ca noi să le putem savura. Cuvântul lui

Dumnezeu le sfințește pentru uzul nostru (Geneza 9.3; 1 Corinteni 7.2-4; Evrei 13.4). Faptul că este menționată și „rugăciunea” arată că trebuie să ne împărtășim din aceste lucruri naturale într-un spirit de dependență. Cuvântul lui Dumnezeu reglementează folosirea acestor lucruri naturale în ceea ce privește locul, momentul și modul în care trebuie folosite. Folosirea acestor daruri ale harului în afara cadrului Scripturii și a dependenței de Dumnezeu poate duce la păcat. Prin urmare, „Cuvântul lui Dumnezeu și rugăciunea” sunt o garanție împotriva extremelor la care au ajuns unii creștini în libertatea lor față de aceste lucruri naturale.

Doctrină sănătoasă

Versetul 6

1 Timotei 4.6: Dacă vei pune înaintea fraților aceste lucruri, vei fi un bun slujitor al lui Hristos Isus, hrănit cu cuvintele credinței și ale bune învățături, pe care ai urmat-o îndeaproape.

Timotei trebuia să-i informeze pe frați despre marea apostazie care urma să vină, prezentând „aceste lucruri”. Trebuia să le atragă atenția, dar nu să-i implice mai mult în această problemă. Sarcina lui era să le prezinte fraților săi adevărul, nu rătăcirea; adevărul este singurul lucru care îi poate întări împotriva valului de rău care se apropie. Făcând acest lucru, Timotei va fi „un bun slujitor al lui Hristos Isus”. Încă o dată: slujirea este împlinirea serviciului personal față de Domnul; nu trebuie să fie predicarea și învățătura publică, pentru că aceasta este doar o parte a slujirii pentru Domnul. Cunoașterea adevărului și păstrarea lui în părtășie este cea mai bună protecție pe care o putem avea împotriva învățăturilor rele care apar în creștinism. Dacă cineva propune ceva care nu este în concordanță cu adevărul, vom ști imediat că este fals și îl vom respinge.

Așadar, Timotei trebuia să-i îndrepte pe credincioși spre Hristos și spre adevărul pe care el îl primise de la Pavel. El a fost „hrănit cu cuvintele credinței și ale bune învățături”. „Hrănit” înseamnă că sufletul a fost hrănit spiritual prin adevăr. Acest lucru arată că transmiterea adevărului către frați nu trebuie să fie un exercițiu pur intelectual; trebuie să fie transmiterea lucrurilor pe care le-am primit și de care ne bucurăm în propriile noastre suflete. Observă: Pavel nu spune „hrănit prin cuvintele scrierilor Vechiului Testament”, deoarece revelația actuală a adevărului creștin nu se găsește în scrierile Vechiului Testament. Adevărul creștin este o revelație specială, care a fost ascunsă „în Dumnezeu” și a fost dezvăluită numai după ce s-a realizat răscumpărarea și a fost dat Duhul lui Dumnezeu. El a fost descoperit mai întâi „prin Duhul Sfânt” „sfinților apostoli și profeți” ai Domnului Isus Hristos (Efeseni 3.5,9; Coloseni 1.25,26).

Pavel adaugă: „pe care ai urmat-o îndeaproape”. Pavel voia ca Timotei să fie bine familiarizat cu prezentarea adevărului. Acest lucru ar însemna că el va trebui să-și aprofundeze cunoștințele prin studiu asiduu. Timotei ar fi putut fi cu ușurință derutat dacă, din neștiință, ar fi denaturat un punct de adevăr și prin aceasta ar fi provocat o pată împotriva mărturiei creștine. Prin urmare, era important ca el să cunoască bine ceea ce urma să prezinte. În a doua sa scrisoare, Pavel îl laudă pe Timotei pentru acest lucru; Timotei a „urmat îndeaproape” învățătura lui Pavel (2 Timotei 3.10).

Explorarea completă a subiectelor divine necesită timp și energie; noi nu învățăm adevărul peste noapte. Învățătura lui Pavel ne-a fost transmisă în Bibliile noastre și o putem citi cu ușurință în scrisorile pe care le-a scris. Acesta este un avantaj pe care Biserica primară nu l-a avut - cel puțin nu până când au fost scrise. Dar chiar și cu acest mare avantaj, pentru a afla adevărul

învățăturii lui Pavel este nevoie de un studiu atent al Bibliei. Un creștin care neglijează studiul Bibliei - în special al scrisorilor lui Pavel - are puține șanse să devină ancorat în învățăturile credinței creștine.

Versetul 7a

1 Timotei 4.7a: Dar ferește-te de miturile lumești și băbești, ...

Observă: Pavel nu i-a spus lui Timotei să preocupe îndeaproape cu *doctrinile rele* care vin, ci cu *adevărul*. El nu trebuia să lupte nici împotriva „doctrinelor demonilor”, prin aceea că se preocupa cu ele, și nici nu trebuia să-și petreacă timpul descoperind „miturile lumești și băbești”, care pătrundeau. Aceste superstiții și obiceiuri păgâne au fost aduse în creștinism de către convertiții păgâni, dar erau niște prostii fără valoare. „Lumesc” înseamnă că este vorba de ceva lumesc și nu ceva sacru. Astfel de lucruri își au evident originea în sentimentele și ideile omenești, de care femeile sunt adesea marcate. De aceea le numește „mituri băbești”. Și aici avem din nou o altă mărturie a faptului că doctrina nu ar trebui să fie predicată de femei (direct sau indirect) în casa lui Dumnezeu. Timotei trebuia să își dedice energia pentru a prezenta adevărul așa cum îl primise de la Pavel.

Astfel, în aceste prime două puncte ale capitolului 4, Pavel ne învață că lucrătorul trebuie nu numai să cunoască vremurile în care trăiește (1 Timotei 4.1), ci și adevărul în aplicarea lui particulară la acele vremuri (1 Timotei 4.6), pentru a putea fi de folos Stăpânului în slujba Sa.

Evlavios în comportare

Versetele 7b,8

1 Timotei 4.7b,8: ... dar tu însuți deprinde-te în evlavie; pentru că deprinderea trupească este de puțin folos, dar evlavia este de folos la toate, având promisiunea vieții, a celei de acum și a celei viitoare.

În afară de aceasta, Pavel îi spune lui Timotei că lucrătorul trebuie să știe cum să trăiască ca slujitor al Domnului. De aceea, Pavel își completează remarcile adresate lui Timotei cu privire la doctrină cu cuvintele: „deprinde-te în evlavie”. Dacă slujitorul nu se îngrijește să trăiască în mod personal în mod evlavios, nu va avea o părtășie reală cu Dumnezeu și, ca urmare, slujirea sa va fi lipsită de puterea Duhului.

O viață creștină evlavioasă este de mare importanță pentru toți credincioșii, dar mai ales pentru cei care lucrează în casa lui Dumnezeu. Având în vedere apostazia, cu siguranță nu este timpul să fim delăsători în viața noastră personală. Prin cuvintele „deprinde-te pe tine însuți”, Pavel arată că evlavia vine prin exercițiul sufletului. Nu există ceva de felul unei derive în evlavie; o persoană nu se împiedică din întâmplare și cade în ea. Putem fi aruncați înapoi de influența apostaziei în sufletele noastre (chiar dacă noi înșine nu suntem apostazi) și putem fi conduși să abandonăm anumite doctrine și practici, dar nu suntem duși prin derivă spre evlavie; aceasta vine prin exercițiile din suflet. Dacă o persoană este cu adevărat evlavioasă, aceasta este rezultatul unui exercițiu serios în modul său de viață și în căile sale. Astfel de oameni au dobândit convingeri reale despre cum să-și armonizeze viața cu sfințenia lui Dumnezeu.

Pentru a ilustra acest principiu, Pavel face o comparație pentru Timotei între exercițiile fizice și cele spirituale: așa cum exercițiile fizice favorizează sănătatea și forța trupului, tot așa exercițiile spirituale sunt necesare pentru sănătatea spirituală a sufletului. Ideea lui este că

beneficiile exercițiului spiritual depășesc cu mult beneficiile exercițiului fizic. Exercițiul fizic este „de puțin folos” - adică este util doar pentru scurta perioadă de timp în care ne aflăm aici pe pământ. Dar exercițiul spiritual are o „promisiune a vieții, a celei de acum și a celei viitoare”. El folosește credinciosului acum, în această lume, în savurarea prezentă a vieții veșnice alături de Tatăl și de Fiul (Ioan 17.3; 1 Timotei 6.19) și are o valoare pozitivă pentru viața noastră viitoare, în lumea care va veni, deoarece ceea ce dobândim acum în părtășia cu Domnul nu ne va fi luat (Luca 10.42).

Pavel nu respinge activitatea fizică. El nu spune că o persoană care are o mentalitate spirituală și un mod de viață evlavios nu mai este interesată de lucrurile naturale și de exercițiile fizice. El nu sugerează nici că ar trebui să ne neglijăm sănătatea personală și bunăstarea fizică; el arată doar că exercițiile fizice sunt relativ puțin benefice în comparație cu cele spirituale. Concluzia logică: ar trebui să ne punem energiile în exercițiul spiritual, care aduce cele mai mari beneficii, dar nu ar trebui să neglijăm exercițiul fizic.

Prin aceasta, Pavel a abordat un al treilea punct, la care lucrătorul trebuie să fie atent: nevoia de evlavie. Lucrătorul trebuie nu numai să cunoască vremurile în care trăiește, precum și adevărul, ci trebuie să știe și cum să se comporte în ziua în care este chemat să slujească.

Pregătit să fii defăimat pentru adevăr

Versetele 10,11

1 Timotei 4.10,11: ... deoarece pentru aceasta ne ostenim și suntem defăimați, pentru că ne-am pus speranța într-un Dumnezeu viu, care este Mântuitor al tuturor oamenilor, mai ales al credincioșilor. Poruncește acestea și învață-i!

O viață evlavioasă în această lume aduce persecuție (2 Timotei 3.12); acest lucru este de două ori mai adevărat pentru cei care Îl slujesc pe Domnul în slujirea Cuvântului. De aceea Pavel trece acum să vorbească despre purtarea de grijă a lui Dumnezeu. Acesta este un alt aspect, pe care lucrătorul trebuie să-l cunoască și pe care trebuie să se bazeze: purtarea de grijă păstrătoare a lui Dumnezeu-Mântuitorul. Aceasta îi va permite să își desfășoare slujba cu curaj și încredere în Domnul în fața pericolelor persecuției. El spune: „pentru aceasta ne ostenim și suntem defăimați, pentru că ne-am pus speranța într-un Dumnezeu viu, care este Mântuitor (sau: Susținător; n.tr.) al tuturor oamenilor, mai ales al credincioșilor”. Această remarcă era valabilă în mod special pentru Timotei. El era temător din fire (1 Corinteni 16.10,11) și avea nevoie să i se reamintească faptul că Dumnezeu îl va proteja în fața opoziției în slujirea lui pentru Domnul.

Aspectul mântuirii la care se referă Pavel aici este cel al protecției practice împotriva persecuției pe calea credinței. El îl asigură pe Timotei că Dumnezeu-Mântuitorul, care lucrează în culise, îi susține în providența Sa pe toți copiii Săi în diferitele situații ale vieții (Evrei 1.14) și îi păstrează. De asemenea, El păstrează viața „tuturor oamenilor”, pentru că El este Domnitorul peste tot ce este în creație (Daniel 5.23). Din moment ce este așa, ne-am putea întreba de ce mulți dintre oamenii lui Dumnezeu suferă accidente grave sau sunt persecutați până la moarte. O analiză mai profundă a acestui verset arată că nu este o promisiune că Dumnezeu îi va păstra pe toți oamenii în toate circumstanțele. Se menționează doar că păstrarea oamenilor se datorează Celui care este „Susținătorul” întregii făpturi. În împrejurări normale, El exercită această grijă pentru toate creaturile Sale. Ocazional, totuși, înțelepciunea Sa desăvârșită poate permite ca

unii dintre ai Săi să aibă parte de nenorociri sau să moară sub persecuție. Atunci când se întâmplă acest lucru, știm că El a prevăzut ceva mai bun pentru ei (Evrei 11.35b-40).

„Încrederea” în Dumnezeu-Mântuitorul în astfel de circumstanțe nefavorabile se învață doar prin experiența de a fi într-o situație în care există multe pericole și posibile suferințe. Experiența purtării de grijă a lui Dumnezeu întărește credința. Pavel menționează această purtare de grijă încurajatoare pentru lucrător în contrast cu „miturile băbești”, în a căror protecție păgânii se încredeau în mod superstițios. Pavel arată că cei care lucrează pentru Domnul în slujba Lui se pot încrede în ceva mult mai bun și mai real decât aceste lucruri false: Îl avem pe „Dumnezeul cel viu” ca marele nostru Păstrător.

Caracterul personal și mărturia personală

Versetul 12

1 Timotei 4.12: Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea, ci fii model pentru credincioși în cuvânt, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție.

Pavel continuă să vorbească despre caracterul lucrătorului: viața lui exterioară în fața oamenilor. Dacă Timotei trebuie să-i îndrume pe credincioși spre o conduită potrivită pentru casa lui Dumnezeu, viața lui trebuie să fie în armonie cu slujba sa. Pavel spune: „Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea”. Timotei era responsabil ca nimeni să nu respingă pe bună dreptate slujba sa, deoarece el era caracterizat de nebunia care caracterizează de obicei tinerețea. Trebuia să se comporte cu înțelepciune în toate privințele. J.N. Darby spune: „El trebuia să câștige prin comportamentul său greutatea spirituală, pe care anii vieții sale nu i-o dădeau”.

Viața lui Timotei trebuia să fie un „model pentru credincioși”. Dacă voia să învețe adevărul, trebuia să trăiască adevărul pe care îl predă. Dacă slujitorul nu trăiește în consecință, oamenii îl vor considera un ipocrit și nu-i vor accepta slujirea - cu atât mai mult dacă este tânăr. Prin urmare, viața lui Timotei trebuia să fie o demonstrație vie a ceea ce a învățat. Orice lucru îndoielnic, care ar putea oferi cuiva o ocazie favorabilă de a nu-i respecta slujirea, ar trebui să fie eliminat din viața sa. Pavel trece în revistă cinci domenii în care Timotei trebuie să fie atent:

- „în cuvânt”: vorbirea sa
- „în purtare”: comportamentul său
- „în dragoste”: afecțiunea lui pentru alții
- „în credință”: încrederea lui în Domnul
- „în curăție [puritate]”: viața sa personală.

Dacă Timotei ar fi fost consecvent în toate aceste domenii ale vieții sale, aceasta ar fi dat greutate morală slujbei sale. Dacă adevărurile, pe care le dăm ca învățătură, nu ne influențează propria viață, nu ne putem aștepta ca învățătura noastră să influențeze viețile altora.

Folosirea darului nostru

Versetele 13,14

1 Timotei 4.13,14: Până vin eu, ia aminte la citire, la îndemnare, la învățătură. Nu neglija darul care este în tine, care ți-a fost dat prin profeție, cu punerea mâinilor de către ceata celor bătrâni.

Pavel continuă să îl încurajeze pe Timotei să își folosească darul în slujirea Cuvântului. Dacă Timotei își petrecuse timpul învățând adevărul „urmărind îndeaproape” diferitele elemente de doctrină printr-un studiu sârguincios (1 Timotei 4.6), acum era timpul ca el să-i ajute pe alții să înțeleagă aceste lucruri. De aceea, Pavel spune: „Până vin eu, ia aminte la citire, la îndemnare, la învățătură”. „Citirea [cu voce tare]”, despre care vorbește Pavel aici, nu este citirea personală și privată a Sfintei Scripturi (sau slujirea în scris), ci citirea *publică* a Sfintei Scripturi, atunci când credincioșii sunt adunați împreună (vezi nota de subsol a traducerii Darby). Biserica primară avea obiceiul de a se aduna pentru a citi Scriptura (Coloseni 4.16; 1 Tesaloniceni 5.27). Faptul că Pavel include cuvintele „îndemnare” și „învățătură” indică faptul că, după ce Sfânta Scriptură era citită cu voce tare, exista posibilitatea ca oricine avea darul de a face acest lucru să dea un îndemn sau să explice adevărul și, de asemenea, să facă comentarii cu privire la pasajul citit, pentru a sluji spiritual credincioșilor și pentru a le facilita astfel înțelegerea. Acest fel de întâlniri ar trebui să fie în mod obișnuit în adunările creștine. Era o ocazie excelentă pentru Timotei de a-și folosi darul de a da învățătură și de a îndemna.

Studii ale Cuvântului făcute în comun

Studierile Cuvântului în comun erau necesare în acele zile de început, deoarece majoritatea oamenilor nu aveau un exemplar al Sfintei Scripturi. Era o posibilitate pentru toți de a auzi Cuvântul lui Dumnezeu și de a primi o slujbă folositoare. În afară de aceasta, mulți erau analfabeți în acele zile și nu puteau citi, chiar dacă aveau un exemplar al Sfintei Scripturi. Studiile biblice, sau studierea Cuvântului, sunt încă un mijloc minunat de a cunoaște adevărul și ar trebui să fie incluse în programul fiecărei adunări locale din zilele noastre. Cei care sunt capabili să explice Sfânta Scriptură au ocazia de a-i instrui pe alții în adevăr în cadrul unor astfel de întâlniri.

Pavel i-a reamintit lui Timotei că el avea cu siguranță un „dar” pentru această lucrare și că nu trebuie să „neglijeze” folosirea acestui dar. Este posibil ca Timotei să fi ezitat, pentru că era tânăr (1 Timotei 4.12), dar încurajarea lui Pavel arată că vârsta [tânără] nu trebuie să împiedice o persoană să își folosească darul și să fie de ajutor în adunări. Există, de asemenea, o tendință de a nu-și folosi darul în fața opoziției, dar Pavel îl încurajase deja pe Timotei în această privință, amintindu-i că se poate încrede în Dumnezeul cel viu, care îi susține pe toți cei care merg înainte în această slujbă.

Este foarte posibil ca o persoană să aibă un dar, dar să nu-l folosească din cauza neglijenței și a lipsei de dedicare (Coloseni 4.17; Proverbele 11.25,26). Însă nu există loc pentru lene și inactivitate în slujba Domnului. Prorocul Ieremia a avertizat: „Blestemat să fie cel care face cu neglijență lucrarea Domnului” (Ieremia 48.10). Este puțin probabil ca acesta să fi fost motivul ezitării lui Timotei; el era un om devotat lui Dumnezeu (Filipeni 2.19-21). Problema lui era că era timid (1 Corinteni 16.10; 2 Timotei 1.7). În ceea ce privește devotamentul și darul, J.N. Darby spune: „Dacă ar exista mai mult devotament printre noi, ar exista mai multe daruri printre noi”. El nu a vrut să spună că darurile spirituale vin din dăruirea de sine pentru Domnul, ci că darul ascuns în noi ar deveni mai evident dacă ne-am dăruit mai mult.

Pentru a-l încuraja și mai mult, Pavel i-a amintit lui Timotei că are sprijinul fraților săi mai în vârstă – „ceata celor bătrâni [prezbiterul]”. Ei au recunoscut că el avea un dar și și-au „pus mâinile” pe el în semn de recunoaștere a acestui fapt. Acest lucru nu înseamnă că și-au pus mâinile pe el în mod literal într-un proces de hirotonire, așa cum își imaginează unii. Mai degrabă, este un act simbolic, prin care aceștia i-au oferit sprijinul și încurajarea lor. Acest lucru

este în concordanță cu modul în care „mâinile” sunt adesea folosite în epistole: și anume, ca „mâna dreaptă a părtașiei” (Galateni 2.9). Acest tip de sprijin este important; lucrătorul are nevoie de părtașia fraților săi - în special a bătrânilor din adunare. Ar putea însemna chiar să-l ajute financiar. Bineînțeles, este nevoie de discernământ în acest sens. Nu ar trebui să încurajăm un frate în acest fel, când este evident că nu are darul de a sluji la Cuvânt. Ar fi de puțin folos spiritual pentru sfinți și el s-ar putea să se facă de râs.

Întâlnirea pentru studierea Cuvântului ar trebui să fie în primul rând pentru învățatură și îndemn. Dacă nu este prezent nimeni cu un dar distinct pentru învățatură, credincioșii pot fi totuși hrăniți de diverși frați care își exprimă cunoștințele în legătură cu pasajul, chiar dacă acestea sunt limitate. Dacă fac acest lucru în dependență de Domnul, Dumnezeu le va da credincioșilor, pentru că El binecuvântează întotdeauna citirea Cuvântului Său (Apocalipsa 1.3).

Patru lucruri necesare pentru o slujire eficientă prin Cuvântului.

Există probabil patru lucruri, de care o persoană are nevoie, pentru a fi eficientă în slujirea prin Cuvânt:

- Posesia unui dar pentru slujirea prin Cuvânt, fie prin predicare, învățatură sau îndemn (Matei 25.15; 1 Corinteni 12.7; Efeseni 4.7; 1 Petru 4.10,11). Dacă un frate are un astfel de dar, acesta va deveni vizibil pe măsură ce crește în sufletul său.
- Înțelegerea adevărului și capacitatea de a-l poseda într-o formă de ansamblu, astfel încât să poată fi transmis cu ușurință altora (1 Timotei 4.6; 2 Timotei 2.15; 3.10).¹
- Dependența de Domnul în exercitarea darului Său (Faptele apostolilor 13.1-3).
- O viață plăcută lui Dumnezeu, care este o demonstrație vie a adevărului pe care îl proclamă, care dă putere slujbei sale (2 Corinteni 4.1,2).

Versetul 15

1 Timotei 4.15: Ocupă-te cu acestea, fii în totul în ele, pentru ca înaintarea ta să fie arătată tuturor.

Traducerea în limba engleză KJV redă acest verset astfel: „Meditază la aceste lucruri”, dar acest lucru pierde complet sensul versetului și îl face să pară ca un îndemn de a petrece timp meditănd în liniște la Cuvânt. Însă nu este un îndemn la devoțiune personală - oricât de necesară ar fi aceasta - ci un îndemn de a învăța pe alții adevărul pe care l-a primit. Pavel vorbește aici despre *distribuirea*, nu despre *primirea* Cuvântului lui Dumnezeu. El a vrut ca Timotei să „fie în totul în el” și să se dăruiască pe sine însuși exercitării darului său. Întâlnirile pentru studierea Cuvântului, pe care le menționează în versetul 13, erau o ocazie excelentă pentru aceasta. În altă parte, el spune: „Să stăruim în slujire” (Romani 12.7). Dacă Timotei își exercita darul în acest fel, „înaintarea”, pe care o făcuse prin studiul particular, va fi „arătată tuturor” și mulți vor fi ajutați. De aceea Pavel l-a încurajat în această lucrare bună.

Nevoia de autoexaminare

Versetul 16

¹ Vezi nota de la subsol la 2 Timotei 1.13 în traducerea Darby.

1 Timotei 4.16: Ia seama la tine însuși și la învățătură; rămâi în ele, pentru că, făcând aceasta, te vei mântui și pe tine însuși și pe cei care te ascultă.

Pavel își încheie comentariile sale despre lucrătorul din casa lui Dumnezeu cu o notă de avertizare. El spune: „Ia seama la tine însuși și la învățătură”. Timotei, care exemplifică lucrătorul ideal, nu trebuie să pregătească doar mesajul său pentru ca turma să fie hrănită, ci să se pregătească și pe el însuși. El trebuia să facă „cărări drepte” pentru picioarele sale (Evrei 12.13). Dacă își permitea să devină delăsător în vreun fel, ar fi putut face pe cineva să se poticnească și să anuleze scopul chemării sale la această lucrare. Trebuia să vegheze asupra propriei sale stări de spirit și să se judece rapid, dacă făcea vreo greșeală.

Prin faptul că Timotei avea grijă ca viața sa practică să fie în concordanță cu adevărul, pe care îl propovăduia, el se „mântuia” pe sine și pe cei care îl ascultau și îi acordau atenție slujbei sale. Aceasta ar fi o mântuire practică de erorile doctrinare și de stricăciunile spirituale, care pătrundeau în creștinism, așa cum se menționează în versetul 1.

Sursa: *The First Epistle of Paul to Timothy: The Order of God's House*
E-Book-Versiunea 1.5 (martie 2019)